

[Inger Merete Nordentoft.]

matisk udløse en ny verdenskrig, selv om det ikke står på en lap papir.

Vil man da denne tredje verdenskrig? Og hvis man anser den for uundgåelig, vil man så absolut have den udkæmpet på dansk grund? Med vestmagternes garanti for Polen og Tjekkosllovakiet i 1938—39 in mente må man regne med, at Skandinavien strategisk må have kolossal betydning, hvis — som det ærede medlem hr. Bomholt sagde — et angreb skal kunne udløse en sådan katastrofe. Spørgsmålet bliver da, om ikke selve dannelsen af en nordisk blok, der forsynes med våben fra Atlantmagterne, i sig selv er nok til at udløse en tredje verdenskrig.

Af hvilken årsag vil de skandinaviske regeringer udsætte os og verden for en så frygtelig fare? Er der noget som helst, der tyder på, at en endnu frygteligere fare truer os?

Man taler om østblokken. Den har — og det vil alle politikere, der har beskæftiget sig med udenrigspolitik, indrømme — samme funktion som Beneluxlandenes aftaler i 1945 og Frankrigs og Englands aftaler i Dunkerque i 1947, nemlig i fællesskab at bekæmpe enhver fare fra Tyskland såvel økonomisk som militær. Det er næppe mere latterligt — selv for danske folketingsmænd —, at man øst for Tyskland skaber forbund af samme art. Det er den slags historiske forvanskninger, der er farlige, når et land skal træffe en så alvorlig afgørelse, som vi skal i dag. USA har i hvert fald ikke grund til at være urolig over et forsvarsforbund i østeuropa.

Vil man tage sit ansvar for fredens bevarelse alvorligt — og det må vi alle gøre —, må man koldt og klart undersøge, hvorfra krigsfaren truer verden. Der foreligger visse kendsgerninger, man ikke kan komme udenom.

Lad os se på USA og Sovjetunionen. Sovjetunionen har ingen tropper udenfor sit eget territorium, undtagen i Tyskland — USA har 360 befæstede baser spredt verden over, adskillige mere end 6 000 km fra USAs eget territorium. Lad os se på USAs og Sovjetunionens tab i den sidste verdenskrig. Sovjetunionen havde 7,5 mill. faldne soldater og mere end 10 mill. civile ofre; 25 mill. blev hjemløse, og i penge er Sovjetunionens tab opgjort til et beløb af mere end 500 milliarder. USA havde 300 000 faldne soldater — et tal, der er stort nok, men dog intet ved siden af det andet —, og i USA tjente de 60 ledende finanskoncerner 52 milliarder på krigen.

Det virker med disse tal som baggrund forargeligt, når det ærede medlem hr. Bomholt taler om, at det norske folk under den anden verdenskrig lærte USAs og Englands indsats for at værne den frie verden at kende — de var jo ikke alene om denne indsats (*Afrydelse*: Jo et stykke tid!) USA kom i hvert fald senere med end Sovjetunionen.

Nu vil man have, at vi skal sikre os mod angreb fra Sovjetunionen. Man vil have, at vi skal bruge 300—400 mill. kr. om året, men vil, at vi skal knytte os til vestmagterne og dermed slutte os til USAs aggressionspolitik og bære ved til bålet. Men når og hvor i historien har pagter og våben hindret en krig? Kunne Tjekkoslavakiets og Polens forsvarspagter med vestmagterne hindre krigen? Nej, det kan kun et aktivt forsvar for freden.

Vi må kæmpe imod krigen. Den er ingen uafvendelig naturkatastrofe, den er menneskeværk. Churchill sagde i Metz 1946: ingen krig i verden kunne være lettere undgået end denne; vi havde blot behøvet at overholde Versaillestraktatens afrustningsklausuler og sikre os imod, at Tyskland oprustede. Det sagde Churchill til den verden, der nys havde lidt grænseløst under en krig.

Nu overholder man heller ikke de aftaler, der er truffet i FN om nedrustning. Og hvem skal betale prisen? Det skal vi, alverdens almindelige mennesker. Det var og er de civile, der betyder noget i vor tids krig. Der skal kun få mand til at droppe bomber fra en jetjager, men der skal mange til at lave jetjagerne og bomberne. Derfor er det de civile, arbejderne, som må dræbes, hjemmene, som må ødelægges, fabrikkerne, maden, transportmidlerne, alt og alle, børn, kvinder, gamle, syge, alle dem, vi ellers arbejder for at hjælpe og beskytte. Den anden verdenskrig krævede 15 millioner faldne soldater, men den krævede 35 millioner faldne civile.

Vi må bekæmpe dem, der skaber krigen, d. v. s. dem, der tjener på krigen, de store kapitalister, der tjente 52 milliarder under sidste krig, og som i dag behersker Wall Street og den amerikanske regering.

Den norske udenrigsminister Halvard Lange sagde i det norske storting, at det ikke er nogen fælles tro på kapitalistisk udbytning, som binder os sammen med landene ved Atlanterhavet, men troen på menneskets ret til at sige sin mening frit under alle forhold.

Det er altså det, man vil styrte verden ud i en krig på. Som bekendt måtte Wallace,